

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.611 van 10 februari 2003
in de zaak A. 50.113/X-9042.**

In zake : Guy DEGELING,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J. VANOOST,
 kantoor houdende te 1170 BRUSSEL,
 Terhulpesteenweg 187

tegen :

 het Vlaamse Gewest,
 dat woonplaats kiest bij
 Advocaten M. BOES en W. MERTENS,
 kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
 Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Guy DEGELING op 29 januari 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 22 juni 1992 van de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, houdende verwerping van zijn beroep tegen de beslissing van 19 juli 1990 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg waarbij de (regularisatie)vergunning is geweigerd voor het aanleggen van een opslagplaats voor gebruikte metalen aan de Oude Tongerse Baan te Sint-Truiden, kadastraal bekend Sectie D, nrs. 864b en 876g2;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de beschikking van 15 juli 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 januari 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. VANOOST, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat G. DE GROOTE die, loco Advocaten M. BOES en W. MERTENS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 17 augustus 1989 een aanvraag indient voor het verkrijgen van een (regularisatie)vergunning voor het aanleggen van een opslagplaats voor gebruikte metalen op een perceel gelegen aan de Oude Tongerse Baan te Sint-Truiden, kadastraal bekend Sectie D, nrs. 864b en 876g2; dat het perceel overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 5 april 1977 vastgesteld gewestplan St. Truiden-Tongeren is gelegen in woongebied; dat, op ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Truiden op 21 november 1989 de vergunning weigert; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg bij besluit van 19 juli 1990 het door verzoeker ingediende hoger beroep verwerpt; dat op hoger beroep van verzoeker, de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, op 22 juni 1992 het thans bestreden besluit neemt; dat de bestreden beslissing onder meer overweegt wat volgt :

"Overwegende dat het betrokken terrein volgens de bepalingen van het bij koninklijk besluit dd. 5 april 1977 vastgesteld gewestplan St. Truiden-Tongeren is gelegen in het woongebied, aangrenzend aan het verderop gelegen agrarisch gebied, dat luidens de bepalingen van artikel 5 van het koninklijk besluit dd. 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen deze gebieden bestemd zijn voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd; dat het project in se in strijd is met een dusdanige bestemming;

Overwegende dat de gevraagde regularisatie betrekking heeft op een reeds aangelegde opslagplaats voor gebruikte metalen; dat vooreerst dient opgemerkt dat, rekening houdend met de bepalingen van het gewijzigde koninklijk besluit dd. 6 februari 1971 betreffende de samenstelling van het dossier, het dossier

onvolledig is daar de maatvorming op het ingediend plan ontbreekt, dat uit de gegevens van het dossier evenwel blijkt dat de betrokken opslagplaats een overdreven grootschalig karakter vertoont; dat een schrootopslagplaats met dergelijke omvang, daarenboven onmiddellijk aangrenzend aan de tuinzone van de voorliggende woonpercelen, een onevenwicht veroorzaakt ten aanzien van deze bestaande woonfunctie; dat bovendien tegenover deze tuinzone geen enkele afscherming is voorzien bij middel van een groenvoorziening en een eventuele bufferzone; dat het terrein is gelegen op een afstand van ongeveer 25 m van de openbare weg en slechts te bereiken is via een smalle, onvoldoende uitgeruste toegangsweg; dat tevens op het betrokken terrein een boogvormige loods werd opgericht die op esthetisch stedenbouwkundig vlak, gelet op zijn inplanting niet aanvaardbaar is; dat een dergelijke omvangrijke activiteit, rekening houdend met de bepalingen van artikel 5 van bovengenoemd koninklijk besluit dd. 28 december 1972, eerder dient afgezonderd in een daartoe geëigende zone; dat om alle bovengenoemde redenen dient gesteld dat de gevraagde regularisatie de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt en stedenbouwkundig niet kan aanvaard worden; dat het beroep van het partikulier aldus niet voor inwilliging in aanmerking komt";

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 97 (thans artikel 149) van de Grondwet, artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van "de algemene beginselen van het administratief recht, bijzonderlijk het beginsel dat de beslissingen ten genoegte van recht moeten worden gemotiveerd"; dat hij doet gelden wat volgt :

"Doordat de beslissende overheid, zoals uit alinea 1 op blz. 3 van de bestreden beslissing blijkt, haar beslissing tot weigering steunt op "alle bovengenoemde redenen", hetzij cumulatief genomen alle overwegingen die door de bestreden beslissing worden aangehaald;

(...)

Dat de tegenpartij over een grootschaligheid spreekt, zonder gezien te hebben dat de opslagplaats slechts een deel van het exploitatieperceel inneemt, dat op zijn beurt nauwelijks een derde van de eigendom van vertoger bestrijkt;

Dat de bestreden beslissing spreekt van een onevenwicht met de omliggende woonfunctie, hiermede in genen dele antwoordend op wat reeds in de beroepsakte werd opgeworpen, met name dat er een geëigende procedure van onderzoek naar baat en kommer bestaat en dat bij het weten van vertoger nog geen enkele omliggende eigenaar laten weten heeft dat er enige wanverhouding (erga hinder) aan te merken valt van de exploitatie van vertoger, die daar overigens sinds meer dan 20 jaar uitgebaat wordt;

(...)

Dat vervolgens gewezen zij op de inductieve overgang die de bestreden beslissing maakt van de mogelijke inpasbaarheid van het bedrijf in de zone waarin het thans gelegen is (KB van 28 december 1972) voor zover de taken van het bedrijf niet om redenen van goede ruimtelijke ordening in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd terwijl de bestreden beslissing - in de plaats van hieromtrent van enig determinerend antwoord te dienen, en zoals een wettelijke motivering het vereist- niet stelt waarom de dringende noodzaak tot afzondering uit hoofde van stedenbouwkundige vereisten

noodzakelijk zijn, doch zich ertoe beperkt te zeggen dat het bedrijf 'eerder dient afgezonderd te worden in een daartoe geëigende zone';
(...)";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat zelfs indien de stelling van de verzoekende partij juist is dat de opslagplaats maar een derde van het perceel in beslag neemt, dit niets afdoet aan de grootschaligheid van de opslagplaats en het niet thuishoren ervan in een woongebied; dat het feit dat "geen van de omwonenden tijdens de openbare onderzoeken die werden ingericht naar aanleiding van de regularisatievergunningen voor de exploitatie van het bedrijf daartegen geprotesteerd heeft", geen afbreuk doet aan de eigen appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij om in het kader van een regularisatieaanvraag voor de bouwvergunning te oordelen over de verenigbaarheid van de aanvraag met de bestemming en met name met de voorschriften van het gewestplan; dat door verzoeker niet betwist wordt dat het perceel voor het grootste gedeelte gelegen is in het woongebied grenzend aan het agrarisch gebied en achter de tuinen van een aantal voorliggende woningen; dat de verwerende partij concludeert wat volgt :

"Op grond van deze gegevens is het oordeel van verwerende partij dat deze opslagplaats in se reeds onverenigbaar is met de regels die neergelegd zijn in art. 5 van het K.B. van 28.12.1972 niet kennelijk onredelijk te noemen. Integendeel, dit oordeel is volkomen in overeenstemming met de voorschriften terzake en met de verplichting tot motivering.

Deze in rechte en in feite juiste motivering volstaat op zichzelf reeds om het bestreden besluit te dragen zodat, ook al zouden de andere elementen die verzoeker naar voor brengt enige grond hebben, zij niet van aard kunnen zijn om tot de gevraagde vernietiging te leiden.

(...)

De eindconclusie is dat het bestreden besluit wel degelijk naar behoren is gemotiveerd en het middel als ongegrond dient te worden afgewezen.";

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord noch in zijn laatste memorie iets wezenlijks aan het voorgaande toevoegt;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat uit de door verzoeker zelf bijgebrachte stukken blijkt dat het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft een totale oppervlakte heeft van 1ha 27a, dat uit de bijgevoegde foto's blijkt dat het hele terrein met uitzondering van het gedeelte waar constructies zijn opgericht overdekt is met schroot, dat deze gegevens door verzoeker zelf zijn bijgebracht in het kader van zijn aanvraag, zodat zij hem alleszins bekend zijn en moeilijk kunnen worden betwist, dat gelet op deze van het dossier deel

uitmakende stukken in redelijkheid niet kan worden volgehouden dat het oordeel van de verwerende partij dat een dergelijk omvangrijke activiteit eerder dient afgezonderd te worden in een daartoe geëigende zone, onvoldoende onderbouwd zou zijn; dat in redelijkheid niet kan betwist worden dat wanneer een oppervlakte van 1ha 27a volledig met schroot ligt dit geen bedrijf zou zijn dat als zodanig te groot is om in de woonzone te worden getolereerd;

Overwegende dat het door verzoeker geschonden geacht artikel 149 van de Grondwet (i.c. voorheen artikel 97) niet slaat op beslissingen in administratieve beroepsprocedures; dat het door op het ogenblik van de beslissing toepasselijke artikel 55 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (thans : artikel 53 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996), georganiseerd administratief beroep geen jurisdictioneel beroep is, maar een administratief beroep; dat de beslissingen van de bestendige deputatie en van de minister die terzake optreden als organen van actief bestuur, derhalve niet moeten voldoen aan artikel 149 van de Grondwet; dat naar luid van het op het ogenblik van de bestreden beslissing geldende artikel 55, §3, van de genoemde wet van 29 maart 1962, deze beslissingen wel "met redenen (worden) omkleed"; dat voorts verzoeker ook niet toelicht op welke wijze artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State door de bestreden beslissing zou kunnen zijn geschonden; dat het middel zal worden getoetst aan de schending van de formele motiveringsplicht zoals die duidelijk in het verzoekschrift werd uiteengezet evenwel met dien verstande dat deze motiveringsplicht niet als een "algemeen rechtsbeginsel (...) van het administratief recht" geldt, maar ten tijde van de bestreden beslissing werd opgelegd door voornoemd artikel 55, § 3;

Overwegende dat de bestendige deputatie en de Vlaamse regering, wanneer zij op grond van het op het ogenblik van de bestreden beslissing toepasselijke artikel 55, § 3, van de wet van 29 maart 1962 (thans : artikel 53, §3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening), in beroep uitspraak doen over een bouw- of verkavelingsvergunning, optreden, niet als administratief rechtscollege, maar als orgaan van het actief bestuur; dat hieruit volgt dat zij, om te voldoen aan de hun opgelegde motiveringsverplichting, er niet toe gehouden zijn al de in het beroep aangevoerde argumenten te beantwoorden; dat het volstaat dat zij in de beslissing duidelijk aangeven door welke, met de goede plaatselijke aanleg verband houdende redenen, zij is verantwoord, derwijze dat het de aanvrager mogelijk is met kennis van

zaken tegen de beslissing op te komen, en dat de Raad van State de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen, dat hij m.a.w. kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is kunnen komen;

Overwegende dat bovendien uit de bepalingen van artikel 5,1.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen volgt dat bij het beoordelen van de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied rekening dient te worden gehouden met de aard en de omvang van de inrichting, waardoor deze laatste inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant, ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van de inrichting, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied; dat de voornoemde door artikel 55, §3 opgelegde motiveringsplicht vereist dat de bestreden beslissing de aan de onbestaanbaarheid ontleende feitelijke gegevens aangeeft die op afdoende wijze aantonen waarom de aanvraag niet in overeenstemming is met de bestemming woongebied; dat met de gegevens en redenen die in dat verband in latere procedurestukken worden uiteengezet geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat uit de hierboven aangehaalde motivering blijkt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot vage argumenten en geen enkel concreet feitelijk gegeven aangeeft met betrekking tot de aard en de omvang van de inrichting, noch omtrent de vraag waarom de gevraagde regularisatie inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant; dat het de Raad van State bij gebrek aan concrete en precieze gegevens in het bestreden besluit niet mogelijk is na te gaan of de vergunningverlenende overheid op grond van in rechte en in feite aanvaardbare motieven heeft kunnen oordelen dat de aangelegde opslagplaats voor gebruikte metalen op het betrokken perceel onbestaanbaar is met de bestemming woongebied zoals vastgesteld in het gewestplan St.Truiden-Tongeren; dat het middel in deze mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 22 juni 1992 van de Gemeenschapsminister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, houdende de verwerping van het beroep van Guy DEGELING tegen de beslissing van 19 juli 1990 waarbij de bestendige deputatie van de provincieraad van Limburg de (regularisatie)vergunning weigert voor het aanleggen van een opslagplaats voor gebruikte metalen op een perceel gelegen aan de Oude Tongerse Baan te Sint-Truiden, kadastraal bekend Sectie D, nrs. 864b en 876g2.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien februari 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.